

ЦУКРОВИЧКА З МОЛОДІЖНОГО

Дівчата зібралися в лєнін-ській кімнаті. Зі стін дивилися на них Ілля, його соратники. А біля вікна стояв чорнявий в окулярах чоловік. Він казав дівчатам: — Ось і прийшли ви, ечорашні восьмиласки, до нас. Тож будемо знайомити. Я — Анатолій Герасимович Шевченко, заступник директора ПТУ по політичному навчанню і вихованню. У нас у Капітанівці цукровий завод. А поруч училище, що готує для нього та для інших заводів майбутніх робітників. Ви, певно, маєте уявлення, як поєднується в один світ цукор.

Мовчали... Він скинув окуляри і з усмішкою зупинився перед невисокою дівчиною. Тендітна, брови, як ластів'яні крила, коса, мов емола, а очі сині-сині, неспадково два шматочки весняного травного неба.

— Як звати тебе, сльозека? — Ліда. — Дуже приємно. Як батька звуть? — Павло.

— Дуже добре. Це ж звучить, як музика. Ліда Павлівна — майбутній працівниця харчової промисловості! То може, ти даси відповідь на моє запитання. У мене є друг, а у друга — сніжок, п'ятирічний Юрко. Юрко серйозно, впевнено вірить, переконує й мене, що п'ятиріжні і п'ятиріжні ростуть прямо в полі, комбайни їх косять, перевантажують у машини, а машини перевозять їх у магазини...

Дівчата — всі ж зі села — гучно сміялися, розсміялася й Ліда, але відповіді не змогла дати.

— Я так і знав! — жартома промовив Шевченко. — Тоді зробимо ось що. Зараз же вирушимо на завод, на екскурсію. Він уже працює. І ми почнемо наше знайомство з того місця, куди прибувають буряки.

Як цікаво ж було! Ходили три години, а не втомилися. Скільки побачили, скільки вражень! Та найбільше залилася зустріч із вестраном. Він зупинив у механічному на хвилину свій перстат:

— Майбутні цукровички? А я — колишній солдат... Ми воювали, а думали про життя після війни. Як доживемо — будемо орати, плавити метал, добувати вугілля. Питають і мене: а ти, Степане? Відповідав: обов'язково піду на цукровий завод. Сміялися: химера, мовляв. А воно не химера. Письменик Юрій Збанацький розповідає, як партизанів врятувала життя дика яблуня. Нас із другом послали в розвідку біля Москви, це в сорок першому. Щоб ми вилізли, скільки і якої техніки ворог кидав на столицю. Замаскувалися. Сидимо, добу, другу. А на шляху хоч би одна машина. Запаси харчів вийшли. Залишилися дві грудочки цукру... А тут і загриміло — пішли танки, добу, другу... Ми робимо свою справу. І ділимо грудочки цукру пополам. Ні, не химера була моя мрія.

Після екскурсії оточили Шевченка.

Він говорив: — Сподобалося? Радий за вас. Вірю, що будете всі цукровичками. Чи не так, сльозека? — звернувся до Ліди.

Є В НОВОУКРАЇНСЬКОМУ районі село Новопавлівка. Село як село. А в ньому — восьмиласка школа. Кінчала навчання в ній Ліда і мала одне бажання: стати робітницею. Отож і подала заяву в Капітанівське професійно-технічне училище, що готує робітників для цукрових заводів. Правда, коли вибрала майбутню професію, трохи

вагалася. Токар. Яке відомство має він до виробництва цукру?

Анатолій Герасимович переконував: — Це ж найпростіша арифметика, що токар — одна з головних фігур на заводі. Навіть від пожа різального, від найменшої гайки залежить робота тих машин, де поєднується сік, де перетворюється він у білосніжні кристали.

Вчилася Ліда добре. На практику її послали на цукровий завод у селище Молодіжне Долинського району. Там усе вразило її. Завод-велетень. Чудове, зелене робітниче містечко. А найбільше люди — добрі, привітні. Помилалася, робила щось не так — ніхто не докоряв, м'яко виправляли, поспішали на допомогу. Робила щось вдало — раділи.

— Ог бачиш, Лідіє Павлівно, ставш майстром. А до майстра було ще далеко.

Однак тоді, коли закінчила училище, коли їх розпіділили, давали призначення, вона попросила:

— Пошліть мене, товариші, в Молодіжне! — Степовичку кличе степ! Хай буде по-твоєму.

У Молодіжному перед нею таяв вибір: їти в цех дифузії чи токарем у механічний. Звичайно в механічний! Тут вона проходила практику. Тут її у всьому підтримував колектив.

Віктор Леонідович Мостовий, начальник цеху, молодий, а із аналітичним інтелектом, своїх знань не ховає, щиро ділиться з усіма. І перш за все з юними, що приходять у цех.

Ніби непомітно, але невсвідомо Ліда входила в колектив цеху, заводу, життя, його грандіозним планам. А вони справді великі, захоплюючі. Ось і цього року взяли зобов'язання виробити 65300 тонн цукру, 20700 тонн сухого жому. Готуючи річний подарунок XXVI з'їзду КПРС, цукровики Молодіжного дали слово за сезон виробити понад пів мільярда цукру.

Дороги життя... А на дорогах — зустрічі... Кіровоград. У квітах, у сонці площа С. М. Кірова. Б'ють фонтани. До одного з них похові йде висока людина. Він! Іхній батько, до нього всі йшли зі своїми радощами й болями. Комуніст. Учитель. Заступник директора училища. Той, хто вчив їх любити труд. Вітаєзну.

— Добридень, Анатолію Герасимовичу!

— Вибачте, — скидає окуляри. — А-а... Ліда. Тепер уже з повним правом Ліда Павлівна! Де ж ти тепер?

— Там, у Молодіжному! Завод росте, технічно переозброюється. Тільки протягом десяти п'ятирічки в цехах підприємства встановлено нового устаткування на сотні тисяч карбованців.

— У комсомолі ти й досі?

— У комсомолі. Доручень чимало. Обрані секретарем комсомольської організації цеху.

— А як особисте життя?

— Вийшла заміж. Чоловік поруч, працює зі мною на заводі. Маємо квартиру. Малатко бігає в дитсадок.

— Училися? Чи лишилася на півдорозі?

— Закінчила в селянській середній школі. А тепер заочно вчуся на п'ятому курсі технікуму харчової промисловості.

Він дивився в її очі, такі сині, як коліс, як два шматочки весняного неба.

— Я радий, дуже радий за тебе, цукровичко!

Усміхнулося сонце. Виринула площа С. М. Кірова. І Ліда пригадувала свій перший крок у життя в лєнінської кімнати.

М. СТОЯН,
учитель.

Селище Молодіжне,
Долинський район.

Молодіжний комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 18 жовтня 1980 року

№ 125 [2853].

Ціна
2 коп.

НОВИНИ

Семінар

Перше в нинішньому навчальному році заняття політінформаторів Ленінського району м. Кіровограда відбулося в обласному Будинку політосвіти обкому Компартії України. Його відкрив секретар райкому партії Т. І. Вальова. Йшла мова про завдання, які стоять нині перед усіма працівниками ідеологічного фронту, по поліпшенню політичного інформування трудящих, їх мобілізації на успішне виконання народногосподарських планів і соціалістичних зобов'язань.

Завідуюча відділом обласної наукової бібліотеки імені Н. К. Крупської Т. О. Недашківська озгайомила учасників семінару з новинками методичної літератури, цінними навчальними посібниками, які побачили світ нещодавно.

Перед політінформаторами виступив також завідувач промислово-транспортним відділом райкому партії В. О. Калашников. Він розповів про виробничі досягнення трудящих області за останні дев'ять місяців завершального року п'ятирічки.

Потім учасники семінару продовжили роботу в секціях.

Засідання

Сьогодні в Павлівській середній школі імені В. О. Сухомлинського відбулося візніе засідання вечірніх кафедр педагогіки Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна спільно з учителями місцевої дестирії. На засіданні йтиме мова про творче використання і розвиток науково-педагогічних ідей В. О. Сухомлинського, який працював тут, чия ім'я носить навчальний заклад, у системі комуністичного виховання підрастаючого покоління.

З доповідями виступлять завідувач кафедрою педагогіки інституту Д. Ю. Стельмухов, директор місцевої школи, заслужений учитель республіки Г. К. Настасєв і директор педагогічно-меморіального музею імені В. О. Сухомлинського П. Д. Зеленгур. Відтак буде обговорено основні моменти, думки, пропозиції на яких надісять доповідачі.

Візніе спільне засідання буде проведено ще й з іншою метою. Вчителі Павлівської школи ведуть наукові дослідження окремих проблем комуністичного виховання школярів. Тому індивідуальні консультації, які дадуть їм учні інституту, стануть істотною допомогою в їхній подальшій роботі.

Ювілей

Виповнилося десять років Кіровоградському театру ляльок. Учора перед юними глядачами обласного центру він підняв завісу нового театрального сезону, почавши його виставою «Украдена п'ятирічка» за п'єсою В. Орлова.

Протягом десяти років колектив театру здійснив 36 постановок вистав, побувавши на гастролях у союзних республіках нашої країни, містах і селах Кіровоградської області. Дипломи, Почесні грамоти, дружні оплески і радісні усмішки знаменують десятирічний творчий шлях молодих митців.

Нині в акторів театру ляльок напружена і відповідальна пора. Готуючись до XXVI з'їзду КПРС, вони працюють над виставою «Оповідь про слово славе, зірку червону і барабани гучні» за п'єсою Ю. Антонюкського. Прем'єра відбудеться напередодні партійного форуму.

В. ВАСИЛЕНКО.

ВОНИ ВИКОНАЛИ П'ЯТИРІЧКУ

КОСМОНАВТ— ЧЛЕН БРИГАДИ

Активну участь у комплексі осінньо-польових робіт бере водій колгоспу імені К. Маркса Петрівського району комсомолець Віктор Рябець. У ці дні, транспортуючи снілок і цукрові буряки, він постійно пере виконує змінні завдання.

На знімку: В. РЯБЕЦЬ.
Фото С. АНДРУСЕНКА.

ОСІННЄ ПОЛЕ:
ХРОНІКА УДАРНИХ БУДНІВ

НОВОАРХАНГЕЛЬСЬК. Триває ударна передз'їздіська вахта молодих трудівників району. Тепер, коли на полях іде напружена боротьба за врожай, 80, спільчани району з гордістю називають імена тих, хто веде перед у соціалістичному змаганні. Серед них — молодий комуніст з колгоспу «Лєнінський шлях» Володимир Гайдук.

Лише кілька років, як він повернувся з армійської служби, а вже встиг завоювати авторитет серед механізаторів. На

честь з'їзду партії зобов'язався виконати солідні корені з площі 140 гектарів, на сьогодні внорав 120. Він увіходить до п'ятиріччя кращих механізаторів району, які працюють на збиранні цукристих.

Серед тих, хто вписує свою сторінку в літопис ударної вахти, — і представники трудової династії Данильчєнків з тракторної бригади № 2 колгоспу імені Литвинова — комсомольці Микола та Ігор Перший із них — член екіпажу, ополуваного О. М. Горислаєвим, який удержує авторитет на колосній буряків по господарству.

Із секретарем комітету комсомолу заводу друкарських машин Віктором Коноваленком ми зустрілися в його робочому кабінеті. Він готувався до звітно-виборної партійної конференції підприємства, де мав звітувати про роботу молоді по виконанню рішень XXV з'їзду КПРС і про підготовку до XXVI з'їзду партії. Віктор розповів:

— З тих, хто виконав п'ятирічку, хотілося б відзначити комсомольця слюсаря-інструментальника Василя Попругу і фрезерувальника Василя Седовенка. Обоє вони справилися з п'ятирічним планом до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, їх нагородили почесними грамотами.

Завод новий. Комсомольсько-молодіжні колективи у нас почали складатися уже в ході десятиї п'ятирічки. Першою ластівкою стала бригада молодого комуніста Сергія Хоренка. Всі в цьому колективі — токарі-автоматники. Середній вік членів бригади — 26 років. І ось коли в березні 1977 року склалося ядро бригади, її члени запропонували: «Давайте включимо до свого складу польотика-космонавта

та СРСР, двічі Героя Радянського Союзу Владислава Миколайовича Вслкова, який загинув під час виконання державного завдання».

Завком комсомолу схвалив ініціативу молодих робітників. Космонавт став членом бригади. Заробітну плату космонавта надсилають до Радянського фонду миру. З березня 1977 року вклад космонавта В. М. Волкова становить майже 3 тисячі карбованців. Цьогорічне завдання бригада виконає до 63-ї річниці Великого Жовтня.

У бригаді вісім чоловік. З них шестеро — Наталка Франчук, Раїса Ухар, Сергій Новохатько, Микола Павловський, Ігор Гаврилов та Олександр Піть — комсомольці. Кожного ранку йдуть вони на свої робочі місця і на них з портрета дивляться очі космонавта Владислава Волкова, немов запитують: «Як сьогодні потрудитесь ви?»

Здобутки бригади славі: за рік свого існування колектив виборов високе звання — бригада імені 60-річчя ВЛКСМ.

С. КОЛЕСНИКОВ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

УДАРНА КОМСОМОЛЬСЬКА

ПРИЇЗДІТЬ У ЛИПНЯЖКУ!

СПОРУДЖУВАНИЙ цукровий завод у селі Липняжці Добровеличківського району — обласна ударна комсомольська будова. Підприємство буде найпотужнішим в області. Уже через два роки воно дасть країні перший цукор, а щороку виготовлятиме його понад 82 тисячі тонн. Про важливість будови красномовно свідчить той факт, що будівництво однієї з цукрових заводів у нашій області передбачено рішеннями XXV з'їзду КПРС. Держава падає майбутньому підприємству неабиякого значення не тільки тому, що вартість цукру на міжнародному ринку останнім часом зросла в кілька разів. Ми знаємо, що під час тривалого зберігання буряків завжди допускаються значні втрати цінної сировини. Та й для того, щоб перевозити корені, скажімо, з Добровеличківського в інший район, потрібно багато транспорту, пального, мастила тощо. Цукрозавод, коли стане до ладу, не тільки допоможе уникнути зайвих витрат, а й

дасть значний прибуток. Підприємство відшкодує кошти, що будуть затрачені на його будівництво, через 17 років. А буде цукор, будуть і жом та меляса — цінні корми для худоби.

ЩЕ ЗОВСІМ недавно тут вишумував вітер, це було на чому зупинитися оку: степ. Тепер тут, під Липняжкою, зводиться будова. Швидкими темпами будівельники ставлять перший корпус (основний), що дозволить незабаром приступити до монтажу устаткування. Ростуть, тягнуться вгору другий корпус, адміністративно-побутові приміщення, спорудження якого намічено закінчити до 63-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції. Тут будуть медпункт, зубопротезний кабінет, перукарня, буфет, їдальня, побутові кімнати.

Липняжські будівельники особливо пишаються своєю професією, адже вони — першопрохідці. Саме цю особливість підкреслюють у розмові монтажники будівельного управління

№ 125 тресту «Кіровоград-машзавбуд» Вячеслав Чикун та Микола Ігнат'єв.

І ще одне: — Монтажники далеко видні, — каже Вячеслав. — Видно перспективу, і не тільки навколишню. Життєву перспективу.

Мине час. І колись Вячеслав з гордістю скаже: «Я споруджував цей завод». Так скажуть і всі інші — понад двісті вісімдесят завізаних господарів ударної комсомольської будови. Серед них — колишні робітники Кіровоградського заводу радіовибірних комсомолки Надія Чернова та Галина Назметдінова, які за путівками комсомолу прибули сюди.

Першопрохідцям завжди найважче. Надія ж Чернова і Галина Назметдінова не злякалися цих труднощів: «Ми приїхали працювати, будувати завод. Приїхали не в будинок відпочинку, а на будівельний майданчик, на свою комсомольську будову».

Дівчата разом зі своїми подругами інші опоряджують приміщення котельної. Настала осінь, людям по-

трібно тепло поки що у вагончиках, а потім і в туртожитку. І воно ось-ось надійде.

У ці дні на будові особливу увагу приділяють задоволенню побутових потреб робітників. Споруджено їдальню на 150 місць, є оздоровчине. В липняжській кімнаті — телевизор, газети, журнали. Обладнують спортивний майданчик.

Сьогодні майбутньому підприємству потрібні робочі руки. Ного господарі застерігають бажаючих приїхати в Липняжку провизиткову особливість будови. Липняжський цукрозавод — ударна комсомольська будова. Уявіть собі, що, образно кажучи, на голому місці зводиться велике підприємство. Все треба тут починати з нуля. І найголовніше в тому, щоб сформувати на будові міцний, дружний колектив робітників, добитися почуття колективізму, доброзичливості, глибокої відповідальності кожного за доручену справу.

Будемо відвертими: комсомольська будова на те й ударна, що дає найбільше

можливостей для трудового подвигу, ініціативи, для перевірки свого «я» на громадянську зрілість, витривалість. Вона дає молодій людині найбільше можливостей для загартування сили волі, вить кожного вміння переборювати труднощі, діяти радістю і прикрої з другом пополам.

... Сильока юна Наталка Кашпуренко, хвацько поєди робочий шолом: трохи набік. Жартує вона пазнає себе дочкою Адама і Єви. Батьків її, колгоспників села Глодос Новоукраїнського району, справді звали Адам (Павлович) і Єва (Микитівна).

Ще в школі Наталка дізналася, що в Липняжці будуватиметься великий цукровий завод. А коли закінчила десятирічку, твердо сказала батькам:

— Поїду на будову. Чекайте листів.

Листи вже йдуть. І в кожному з них — про новини.

І, нарешті, лист останній: «... Стаю і я майстром, незабаром присвоють другий розряд...»

Асфальтовий шлях веде до будівельних майданчиків, де виростають житлові будинки з усіма вигодами. Двадцять мільйонів карбованців виділила держава на будівництво селища. Тут буде все: центральне парове опалення, газ, поліклініка, дитячий садок, торговельний центр. Словом, місто!

А поки що на місці житлових будинків — котловани і фундаменти. Уже наступного року перші новосели свідуть у нові квартири, поселившись в них людська радість.

В. ГРИБ,
В. ШАРІЙ,
М. УСПАЛЕНКО,
спецкори «Молодого комунара».

АДРЕСИ
ТВОРЧОГО ПОШУКУ

ПОЛЕ НА ПІДРЯДІ

Підрядна система організації праці гарантує високий врожай, прирости ваги і надой брестському колгоспу імені Леніна Столінського району. Вирощуванням усіх культур зайняті госпрозрахункові виробничі ділянки, у розпорядженні яких — певна посівна площа, необхідна техніка. Діставши на початку року завдання і уклавши з правлінням колгоспу договір, кожний з цих підрозділів прагне при найменших затратах виробити більше продукції доброї якості, саме від цього залежить оплата праці землеробів.

Підрядна система стимулює ініціативу, хазяйське ставлення до землі. Ось чому колгоспні поля ретельно очищені від каміння і чагарників, вирівняні, що дає змогу комбайнерам вести збирання на найнижчому зрізі, виключити втрати зерна. З додержанням усіх правил агротехніки тут ведеться підготовка ґрунту і сімба, вносяться добрива.

Ефективність підряду посилює спеціалізація. Механізатори самі, своїми машинами виконують весь певний комплекс робіт.

Із зростанням багатства колгоспу зростає і оплата праці. Цього року вона становить 5 карбованців 40 копійок на день. Але це лише частина реального доходу. До нього слід додати доплату за якість продукції і ефективність роботи, кошти, які правління витрачає на соціальні потреби, премії, надбавку за стаж, класність. Тоді, наприклад, у середньому на кожен карбованець основної оплати праці доплачено ще по 25 копійок.

— Підрядна система, що ґрунтується на госпрозрахунку, іншими словами — варіант зобітського методу в сільському господарстві, виховує у людей свідоме, хазяйське ставлення до землі, відповідальність за спільну справу. Її широкому поширенню в республіці сприяють прогресивні форми організації праці, — сказала головний спеціаліст Міністерства сільського господарства БРСР М. Іванова. — Вона зміцнює трудову дисципліну, підвищує продуктивність праці, поліпшує якість продукції. Не дивно, що ця система набуває дедалі більшого поширення в господарствах Білорусії.

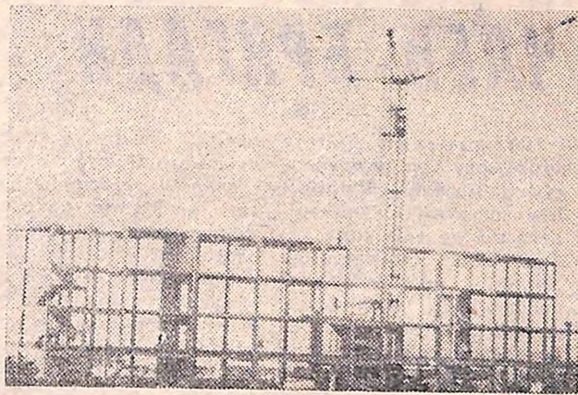
(ТАРС).

ріа, бо саме людей з такою спеціальністю не вистачає тут. Навчання проводимуть спеціалісти колгоспу та районного управління сільського господарства.

Дуже важливого питання торкнулася у своєму виступі бібліотекар середньої школи Антоніна Бойко. Вона наголосила на тому, що треба частіше приходити до школи, зустрічатися з учнями, розповідати їм про хліборобську працю, прищеплювати їм любов до рідної землі.

Правильність пропозицій Володимира та Антоніни ні у кого не викликала сумнівів, і всі одностайно погодилися слова «Живеш на селі — знай техніку!» зробити девізом своєї роботи.

В. АФАНАСІЄНКО.

На знімках: іде будівництво виробничого корпусу для Галини НАЗМЕТДІНОВОЇ (зліва), Наталії КАШПУРЕНКО та Надії ЧЕРНОВОЇ будівельний майданчик став рідною домівкою; монтажник — основна фігура на будівництві.

Підхопили ініціативу

ЦІМИ днями в колгоспі імені Шевченка Гайворонського району відбулися загально-виборні комсомольські збори. Присутні підбили підсумки за минулий рік, намітили плани на майбутнє. А коли порядок денний зборів було вичерпано, слова попросив Володимир Народош, молодий комбайнер, переможець соціалістичного змагання.

Він прочитав товаришам звернення молоді с. Комішуватого Новоукраїнського району до комсомольців області — розгорнути соціалістичне змагання за оволодіння сільськогосподарськими професіями і подати пропозицію підтримати ініціативу. Адже робочих рук на селі не вистачає, а техніка надходить дедалі складніше. То кому ж її освоювати, як не

молоді, яка пов'язала своє життя з працею хлібороба, яка заступає на зміну батькам! Хоча серед комсомольців колгоспу більшість має професії механізатора, шофера, та необхідність вимагає від людей оволодіння кількома спеціальностями. Якось у розмові секретар комітету комсомолу Броніслав Бойко пригадав випадок: він разом з головою прав-

ління В. М. Лісничуком приїхали на бурякове поле, діяльність — агрегати стоять. У чому річ? Працювати нікому. І вирішили вони, поки знайдуть заміну, сісти на машини. Броніслав показав Володимирі Михайловичу, як треба працювати на комбайні, а сам сів за кермо трактора. Отак протягом трьох годин і копали буряки.

Випадок самотній, але

посачальний. Крім того, при теперішньому розвитку техніки не завжди досить показати — треба вивчати її досконало.

Думка Володимира сподобалася всім. І вирішили нинішньої зими охопити мехсеобученням усіх членів організації, у кого немає суміжної спеціальності. Таких виявилось п'ятнадцять чоловік. Для них у колгоспі організують курси комбайне-

ВИСТАВКА

Більше двох місяців в Онуфріївському районному Будинку культури діє художня виставка. Вона представляє роботу групи київських художників, котрі, готуючись до республіканської виставки, присвяченої XXVI з'їздові КПРС, перебували у творчому відрядженні в Онуфріївському районі.

Виставка — це красномовна розповідь (засобами живопису, графіки тощо) про будні і свята району, про його людей і праці.

Особливу увагу шанувальників образотворчого мистецтва привертають роботи Г. Чернявського, О. Фіщенка, П. Басанця, Г. Козакова та інших.

На знімках: портрет передової дорки колгоспу «Дружба» Єлизавети Козир (робота Г. Козакова, графіка); у виставочному залі.

Фото В. ГРИБА.

ЗУСТРІЧ МОЛОДІ

БУДАПЕШТ [ТАРС]. 15 жовтня тут почалася перша консультативна зустріч загальноєвропейської структури співробітництва молоді і студентів. У ній беруть участь делегати 31 міжнародної і регіональної європейської організації, які представляють понад 500 національних молодіжних об'єднань різних політичних, ідеологічних і релігійних поглядів.

На засіданні виступив перший секретар ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастухов. Він передав учасникам зустрічі побажання великих успіхів у діяльності на благо миру, розрядки міжнародної напруженості, роззброєння і прогресу від Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва — полум'яного борця за мир і щастя людей, який виявляє постійний інтерес до зміцнення співробітництва і до розвитку обміну і контактів молоді європейського континенту в ім'я цих благородних цілей.

Створення загальноєвропейської структури молодіжного співробітництва, продовжував він, є реальним плодом політики розрядки, істотним вкладом молоді у справу втілення в життя принципів і положень заключного акта наради з питань безпеки і співробітництва в Європі. Різні за своїми політичними поглядами молодіжні і студентські організації змогли в результаті конструктивного діалогу і спільних пошуків подолати труднощі, які існували, і

дійти згоди по багатьох важливих аспектах. Закладено солідний фундамент співробітництва на багато років вперед.

Молодіжні організації Радянського Союзу розглядають факт створення загальноєвропейської структури молодіжного співробітництва, політична платформа якої відповідає духові та букві Заключного акта Хельсінкі, як великий крок вперед по шляху закріплення тих позитивних результатів, яких було досягнуто в 70-і роки. Ми розглядаємо це як свідчення відповідального підходу молоді континенту до долі миру і розрядки в Європі, готовності об'єднати зусилля у зміцненні клімату довіри і добросусідства між народами.

Ми щиро переконані, продовжив промовець, що в наших спільних інтересах слід було б докласти максимум зусиль у справі наповнення співробітництва позитивним змістом, бережно ставитись до нього і постійно зміцнювати його спільно закладені основи. Це є тим важливіше сьогодні, коли під загрозою поставлено долю миру і розрядки, коли над планетою знову нависла серйозна воєнна небезпека.

Він висловив надію, що робота першої консультативної зустрічі загальноєвропейської структури співробітництва молоді і студентів завершиться успішно.

ПРАГА. [ТАРС]. Маніфестацією готовності молоді соціалістичних країн віддати всі сили боротьбі за мир і соціальний прогрес став масовий мітинг, який відбувся на празькому заводі «ЧКД-електротехніка». В ньому взяли участь представники молодого покоління Праги і делегати 10-ї зустрічі молоді столиць соціалістичних країн, що тут проходять.

Промовці, які виступили на мітингу, підкреслили важливість продовження процесу розрядки, створення умов для мирного будівництва соціалізму і ко-

Всі сили — боротьбі

мунізму. Підкреслювалось велике значення інтернаціональної дружби молоді соціалістичних країн, єдності дій усієї прогресивної молоді світу.

Перший секретар Московського міськкому ВЛКСМ О. Г. Борцов передав учасникам мітингу гарячий привіт від молоді радянської столиці. Він підкреслив необхідність зміцнювати єдність усіх прогресивних сил міжнародного руху для збере-

ження миру в Європі й в усьому світі.

Учасники мітингу прийняли відозву, в якій висловлюють повну підтримку миролюбній зовнішній політиці Радянського Союзу та інших братніх країн. У ній рішуче засуджуються сироби імперіалістичних кіл на чолі із США підхвостити гонку озброєння, повернути світ до часів «холодної війни». Цим спробам протистоять могутній рух прогресивних

сил світу, який спирається на авторитет і силу соціалістичної співдружності, зазначається в документі.

Посланці братніх столиць поклали вінок до пам'ятника В. І. Леніну в Празі, а також побували в меморіальному комплексі у Лідісе, де вшанували пам'ять жителів цього чехословацького села, які стали жертвами фашистських окупантів у роки другої світової війни.

ПОДІЇ • ФАКТИ • КОМЕНТАР

З ТЕЛЕТАЙПНОЇ СТІЧКИ ТАРС

КОПЕНГАГЕН. «Вимагаємо забезпечити право на працю!» — під таким лозунгом у Данії проходять масові виступи молоді проти зростання безробіття в країні. Організатором виступів є Рада молодіжних організацій.

* * *

МАДРІД. «Соціалістична молодь Іспанії виступає проти намірів уряду втягнути країну в НАТО. Це завдасть серйозної шкоди національному суверенітету Іспанії. Поставити її у ще більшу залежність від агресивного курсу США», — заявив в інтерв'ю кореспондент ТАРС член виконавчого комітету федерації соціалістичної молоді Іспанії Томас Гарсія.

* * *

АДДИС-АБЕБА. Ефіопія прийняла рішення про створення чотирьох нових університетів у різних районах країни на довгованні до двох діючих в Аддіс-Абебі і Асмарі. Про це повідомив тут посол у питаннях вищої освіти Текло-Мінаель Ассефа.

ОДИН ІЗ БАГАТЬОХ ТИСЯЧ

В іспанській пресі все частіше зустрічається з терміном «забуте покоління», що з'явився нещодавно. Він став обов'язковим у статтях, нотатках, репортажах, де мова йде про молодих іспанців, про тих, кому ще не виповнилося 25 років. Ті трудності й проблеми, з якими зустрічається «забуте покоління», мені хотілось б понаказати на конкретному випадку, свідком якого я був.

Нещодавно я познайомився з молодим подружжям — Хосефіною та Луїсом, кожному з яких щойно виповнилося 24 роки. Вони одружилися 1978 року, живуть в Альгобендосі, передмісті Мадрида. Луїс працював на одному з підприємств столиці, непогано заробляв. І щільно природно, що молоді люди будували різні плани. Але сталося те, що в умовах сьогоднішньої Іспанії є значним явищем. Певеликий завод, де працював Луїс, не витримавши конкуренції, був змушений припинити своє існування.

І гора щойно сформованої сім'ї зі своїми товаришами просто-напросто були викинуті на вулицю.

Луїсу хотілось вірити, що без роботи він залишиться ненадовго, що невдовзі все знову буде разд. Однак дні минали за днями, перетворювалися у місяці, а роботи не було. Надія змінилась відчаєм, тим більше, що Хосефіна, котра також не працювала, чекала дитини, а Луїс був позбавлений допомоги по безробіттю.

— Ви не можете собі уявити, що таке не мати роботи, не знати, коли ти її одержиш. — казав мені Луїс тоном людини, яка втратила надію. — Безробіття здатне довести до відчаю. Воно принищує людину, позбавляє її волі. Це жахливо. Мені 24 роки, у мене є спеціальність, я можу і хочу працювати, але роботи немає.

Слухаючи його, я думаю: мені, радянській людині, дійсно важко уявити, що молодий спеціаліст може

залишитися без роботи, що не вона його, а він її шукає місяць, другий, рік. І все дарма. Я не перший рік працюю за кордоном. Зустрічався з багатьма прозваними соціальною несправедливістю. Проте досі не можу звикнути до того, що молода, здорова людина змушена сидіти де-небудь на площі або біля входу до крамниці і просити милостиню тільки тому, що у неї просто немає іншого виходу. Таких «змушених» старців я бачив у Мадриді, Барселоні, Більбао та інших містах Іспанії. І що мене вражало: всі вони соромилися дивитися перехожому у вічі і здрогали від звуку падаючої монети.

Луїс та Хосефіна поки що мають делід заощадження. Їм поки що допомагають батьки. І вони все таки не прагнуть надії знайти роботу. Але станове інших молодих іспанців значно гірше, якщо не сказати, що вони нестерпні. За офіційними даними,

у країні налічується 1.300 тисяч безробітних, 639.700 з них — юнаки і дівчата віком до 24 років. Молоді люди, навіть ті, хто закінчив професійні училища, інститути, готові взятися за будь-яку роботу. Проте власний підприємств не хочуть і чини про них: адже за поріг будь-якого заводу чи фабрики у черзі за місцем стоять спеціалісти, які мають великий професійний досвід.

Для багатьох іспанських юнаків та дівчат, які вступають в самостійне життя, перша зустріч з реальністю капіталістичного світу закінчується катастрофою. Зустрічаючись з повною байдужістю суспільства до своєї долі, своїх проблем, іспанська молодь вдається до наркотиків. Онублкова лі нещодавно газетою «Лас» дослідження свідчать про те, що тисячі юнаків і дівчат Іспанії віком від 14 до 24 років вживають різні наркотичні засоби. За останні роки збільшилась і кількість смертних випадків серед молоді на групі наркоманії.

А. МЕДВЕДЕНКО, кор. ТАРС.

Мадрид.

В ЛАСНИК магазину одягу із джинсових тканин у Шеффільді Пол Каплан виставив у міській газеті оголошення про те, що йому потрібно восьмеро молодих роєвників. Як не він був уражений, коли наступного ранку біля дверей крамниці вишикувалась черга приблизно з 500 чоловік! Все це були молоді люди — випускники університету, вчорашні школярі, що мають атестати з хорошими оцінками, молоді робітники, які залишилися без місця.

Серед тих, кому пощастило того ранку, була Керолін Маккуотер, котра місяць тому успішно закінчила школу. Ось що розповіла ця дівчина: «Я прийшла сюди, бо мені дуже

гати ми та бідними, спритними дітками і безробітними. Торі намагались створити враження, що у країні немає соціальних протиріч, а отже, немає необхідності і в класовій боротьбі. Однак навіть піддер лібералів Девід Стіл, котрого ніяк не назвеш противником капіталістичного ладу, змушений був визнати після поїздки по ряду промислових районів Англії у серпні: «Нещодавно я побував у Мерсайді, Південному Уельсі, Тайнсайді і всюди зустрічав зневіру, тривогу й розчарування. Регіональна статистика, яку публікують офіційні установи, приховує справжній стан справ. Так, наприклад, рівень безробіття у Шотландії становить 8,6 відсотка, а в такому крупному районі Шотландії, як Стреткланд, де мешкає половина всього шотландського населення, рівень безробіття фактично досягає 12,3 відсотка, а в деяких центрах цього району вже наближається до 15 відсотків. У центральному Ліверпулі 25 відсотків працездатного населення не має роботи».

ЧЕРГА РОЗПУКИ

потрібна робота... Я вже намагалась влаштуватися в інших місцях, але всі мої старання були марними. Повсюди вам обіцяють, кажуть, що викличуть пізніше, але ніколи не викликають. Ви просто не уявляєте собі, як важко у Шеффільді знайти роботу».

Та й сам хазяїн магазину, глянувши на молоді, що зібралась біля дверей, з сумом мовив: «Що тут скажеш, це черга розпачу. Подумати лише, адже в багатьох із них університетські дипломи». Додамо, що всього у Шеффільді не мають зараз роботи 5200 юнаків та дівчат.

Згідно з нинішнього року, зафіксовано з статистикою, кожен сьомий молодий англієць залишиться без роботи. Мої шановні співвітчизники побоюються, що безробітна молодь стане на шлях злочинів. Але ж багатьом із них не залишається нічого іншого. В Ліверпулі молоді безробітні становлять понад 70 відсотків всіх правопорушників. В Брістолі майже половина злочинців віком до 21 року, причому більшість із них протягом тривалого часу не могла знайти роботу.

Уряд консерваторів постійно веде солодкі розмови про «єдину англійську націю», у якій нібито немає відмінності між ба-

Джеймс Олдрідж.

англійський письменник.

[АПН].

Лондон.

Євген ЖЕЛЕЗНЯКОВ

ПОЛУДНЕВЕ РОЗДОРІЖЖЯ

Друзям

Друзі від'їжджають, відлітають —
Широкі потиски рук їм на прощання.
Ніби частку серця відривають
Проводи оті, ті розставання.

Друзі від'їжджають-відлітають,
В кожного із них — свої дороги.
Тільки ж назавжди вони востають
В долі наші, радощі й тривоги.

Спогади обгорнуть, мов лавина,
Дні їх не розвіють, мов пісок!
Друг ти мій — і, значить, половина
Серця від мого й моїх думок.

Згаснуть мої дні на виднокрузі,
Тільки і в життя останню мить
Щасний буду: є у мене друзі!
Щасний буду: зміли й ми дружить!

Як господар, на угорді
Мудрий серпень порядкує.
Капусти білголові
Умива россою зрання.
В коси моркві заплітає
Кісники із падолисту
І цибулю гордовиту
Аж додолу похилє.
Глянеш далі, глянеш ширше —
Ген поля лежать колгоспні.
Три там кольори панують
В пору цю передосінню:
А що перший, золотавий, —
То соломка на осонні
(Бже село віджиувало,
Повно збіжжя у коморах).
А що другий, то зелений, —
Кукурудза хилить стебла
(Рідна земля, дай їм силу,
Щоб стрімкі були та пружні!).

А що третій, масно-чорний, —
То рілля лежить рахманна
(Будем сіяти озимі,
Пророста хай зерно справно).
Щоб земля була багата,
Щоб раділи урожаю
І міста Вітчизни, й села.
Порядку ж, мудрий серпню,
Як господар домовитий.
Хліб хай буде і до хліба
Добрим людям у господі.

Романс

Я тільки Вас одну люблю,
Крилате Ваше чорнобрів'я.
Я перекреслив без жалю
Усе, що мав. І що любив я,
Я тільки Вас одну люблю.

Не дорікайте ж Ви мені,
Що нам лиш сумніви зостались.
В минулі дні, в ті давні дні
Я іншим був, бо ми не знались.
Не дорікайте ж Ви мені!
На фоні днів моїх канви
Сміявся дзвінко й плавав тихо.
Ще я не знав, що Ви — це Ви —
Моя любов, моя утіха.
Сміявся дзвінко й плавав тихо —
Не дорікайте ж Ви мені.
Ще я не знав. Але зберіг
Весну у серці — не зав'ю —
І глибину чуттів своїх
Лиш Вам одній, лиш Вам відкрию
Всю глибину чуттів своїх.
Я буду Ваш, а Ви — моя.
Нам буде весело і щасно.
Нехай любов Вас окриля,
Оберігає повсякчасно.
Я буду Ваш, а Ви — моя...

МОЗАІКА

Новий фільм
Жак-Іва Кусто

Дослідне судно «Каліпсо» відомого французького вченого Жак-Іва Кусто провадить нині роботу у водах найбільшого з Великих американських озер — Верхнього.

Пого скінаж у складі 26 чоловік вивчає глибини озера і готується зняти три годинний документальний фільм. Один із них буде присвячено ларусному кораблю «Гуінда», виявлено-му водолазами «Каліпсо» на 80-метровій глибині. Він зазнав корабельної аварії 69 років тому. Завдяки низькій температурі води шотланді і снасті корабля добре збереглися, розповів журналістам Крістіан Гюе, один із членів екіпажу. Якщо це не найпрекрасніший корабель, який ми бачили під водою, то, в усякому разі, один з найкрасивіших.

(АПН).

Біди острова
Маріон

Біди острова Маріон в Антарктиці почалися невдовзі після другої світової війни, коли тут висадилася південно-африканська експедиція, щоб обладнати метеостанцію. Разом з кораблем на острів потрапили пацюки, котрі почали плодитися з надприродною швидкістю. Щоб позбутися напасті, 1948 року на Маріон завезли п'ять нішор.

Кішки повелися дивно. — розповідає Джон Сіднікер, професор зоології університету Преторії. — Не звернувши уваги на пацюків, вони накиннулися на птахів. Сьогодні на малюсенькому острові площею 290 квадратних кілометрів понад 2500 нішор. Через два-три роки це число подвоїться. Щороку вони знищують близько 600 тисяч пернатих. Питання стоїть дуже серйозно: деяким видам птахів, що живуть на острові, загрожують неминуче знищення...

Досі всі спроби людей відловити природну рівновагу зазнавали невдачі. Не допомагає ні звичайні засоби — пестициди та отруйні речовини, ні найсучасніші. Три роки тому, наприклад, сотні нішор заразили спеціальним вірусом, котрий убиває після протягом 24 годин, і випустили їх на волю. Обидві через два роки працюючі метеостанції виявили кілька мічених кішок, що вмерли... від старості. Поки скотологи стараються розв'язати проблему, кішки і пацюки лишаються нещодавніми господарями острова.

(АПН).

Народний самодіяльний ансамбль «Колос» Кіровоградського Палацу культури імені Жовтня готує подарунок наступному XXVI з'їздові КПРС. 1981 року він має підтвердити звання народного та підготуватися до II Всесоюзного фестивалю самодіяльної творчості трудящих.

На знімку: ансамбль виконує сучасний російський дівочий танець «Чобітки російські».

Фото В. ГРИБА.

РІК БОРЬБИ З КУРІННЯМ

ЧАРКА І ЦИГАРКА

Коли матрос каравели Христофора Колумба закричав: «Земля!», ніхто ще не знав, що разом з повідомленням про відкриття нового континенту він привезе в Європу одного з найлютіших ворогів людства, який поступово поширився по всіх країнах. Мова йде про тютюн.

Найчастіше куріння шкодить любителям оковитої. Поведінка п'яної людини стає безконтрольною. Недарма в народі кажуть, що осел небезпечний ззаду, баран — спереду, а п'яниця — з усіх боків.

Одного разу громадянин Є. Семенов з Вільшанського району, будучи нетверезим, біля скирти соломи пскинув недопалок. І скирта цінного корму згоріла.

Громадянин села Іванівки Петрівського району А. Підбурний, також напідпитку, курив у літній кухні. Від недпалка загорілося майно. Підбурний загинув від опіків.

16 травня цього року, і знову ж таки від цигарки, загинув тракторист А. Долгих з села Дар'яки Кіровоградського району.

Нині, в рік боротьби з курінням, усім любителям тютюну потрібно глибоко замислитися над цими фактами. Чарка і цигарка — небезпечні сусіди. Пам'ятайте про це!

Г. ІВАНОВ,
інженер відділу пожежної охорони УРС
сблвиконкому.
м. Кіровоград.

БЕЗ ШАНСОНЬЄ...

ДО ПОРТРЕТА
ДЖО ДАССЕНА

ПЕРШИЙ успіх прийшов до Джо Дассена 1966 року, коли йому було 28 років. 1968 року виконання пісні «Елісейські Поля» принесло йому популярність не тільки у Франції, а й за рубежом. Потім були «Індіан саммер» («Бабине літо»), «Салю»... Дассен почав писати музику до своїх пісень. Одна з небагатьох зірок естради, він одержав одночасно шість золотих дисків, що присуджуються за пластинку, яка розійшлася тиражем понад 100 тисяч примірників.

У французькій мові є два слова, що означають «співак»: шантер і шансоньє. Шантер співає пісень, написаних іншими, шансоньє ж в основному виконує свої твори. Для шансоньє не обов'язковий сильний чи красивий голос. Для нього важливі своє бачення життя, свій образ. Якщо шантер — це підспівуючий хор, світові ефекти, хорографічний супровід, то шансоньє — це частіше всього лише егілець напустій сцені і гітара в руках.

У пошті «Диск-залу» багато листів, у яких читачі просять розповісти про творчий шлях відомого французького співака Джо Дассена.

«МИ ВЧИМОСЯ В 9 «Б» КЛАСІ УСТИНІВСЬКОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ, ЗАХОПЛЕНОМІ ЕСТРАДНОЮ МУЗИКОЮ. НАШ УЛЮБЛЕНИЙ СПІВАК — ДЖО ДАССЕН. МИ ХОТІЛИ Б ЯКОМОГО ВІЛЬШЕ ВЗНАТИ ПРО НЬОГО. З ПОВАГОЮ ОЛЬГА ВАРЕНЮК І ЛЮБОВ УСЕНКО».

Подібні листи ми одержали й від Ольги Коймгородської, Івана та Марії Мниюків, Олега Куденка.

Задовольняємо прохання читачів.

Серед своїх улюблених співаків Дассен називав Піаф, Брелл, Брассенса — знаменитих французьких шансоньє. Завдяки своїм даним він улюблює у їхнє число: власна музика до багатьох виконуваних ним пісень, неповторна манера виконання, приваблива зовнішність. І все ж своїх улюблених співаків він цінував не за артистизм, а за професіоналізм. Такого ж високого і всіма визнаного професіоналізму він безжально добивався й від себе.

«Мені потрібно було три роки упертої роботи, — розповідав він, — щоб почати подобатися

баченням. Його, смерть у 42 роки укладається в образ цільної людини, що випала успіх у житті і померла від перенапруження біля порога заповітної мети.

Дассен казав, що хотів припинити виступи в 40 років, перейти на Таїті і зайнятися етнографією, диплом з якої одержав у Мічиганському університеті. Він казав, що естрадний світ живе по законах джунглів. Жертвами напруженого графіка виступів стають багато французьких артистів. Сильвію Вартап від руки виводять після виступів, Джонні Холідея буквально виносять зі сцени. Сам Джо Дассен рік тому переніс перший інфаркт. Другий спостиг його вже на відпочинку на Таїті поруч матері і двох дітей — двох років і двох місяців.

Тіло Дассена ще не встигли доставити у Францію, як його пластинки стали рідкістю. Правда, обіцяно повний тираж...

Н. ХОРУНЖИЙ,
власкор АПН.

Париж.

ФУТБОЛ

«Зірка»—

«Суднобудівник»—

2:1

У першому колі «Суднобудівник» переміг «Зірку» з мінімальним рахунком — 1:0. На цей раз господарі стадіону намагалися будь-що взяти реванш за поразку. І впродовж усього поєдинку кіровоградці мали значну територіальну перевагу. Вони весь час атакували великими силами. Цікаво, що вже перший влучний удар по воротах гостей на одинадцятій хвилині завершився голом. Це зробив Валерій Самофалов, який головою спримував м'яч у ворота.

Другий тайм також почався натиском наших земляків. Реальні можливості збільшити результат мали Сергій Ралоченко, Андрій Карп'юк. Та їхні удари були невлучними. Аж на п'ятдесятій хвилині миколаївцям вдалося зробити рівновагу. Після цього кіровоградці почали ще активніше наступати весь час, загрожуючи воротам «Суднобудівника». Коли до фінальної сирени арбітра (Анатолій Малацький — Черкаси) залишалося менше двадцяти хвилин, Валерію Гошкoderi вдалося забити переможний м'яч. «Зірка» знову перемістилася на сьому сходнику.

До фінішу зональної першості країни залишилося два крає. «Зірка» їх проведе на виїзді. 21 жовтня вона поміряється силами в Кривому Розі з «Кривбасом», а 25 жовтня в Дніпропетровську з «Металістом».

В. ТЕРДОСТУП,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

Кіровоградський обком ЛКСМУ, обласна рада ветеранів комсомолу глибоко сумують за прикладом смерті ветерана партії і комсомолу.

МАЗУРОВА
Прокопа Матвійовича і висловлюють співчуття рідним та близьким покійного.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
обласного комітету
ЛКСМ України.

На українському яз.ке.

БІК 02310.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індентс 61107.

Зам. № 524.

Тираж 54000.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.